

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Boratyński

Protokolant :starszy sekretarz sądowy Anna Babiarcz

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2018r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko P. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę:

- 1). 44.115,87 zł. (czterdzieści cztery tysiące sto piętnaście złotych osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 26 września 2017r. do dnia zapłaty;
- 2). 18.982,32 zł. (osiemnaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote trzydzieści dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 26 września 2017r. do dnia zapłaty.

II. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty:

- 1). 10.081,67 zł. (dziesięć tysięcy osiemdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt siedem groszy) za okres od dnia 1 sierpnia 2017r. do dnia 4 stycznia 2018r.;
- 2). 1.119,30 zł. (jeden tysiąc sto dziewięćnaście złotych trzydzieści groszy) za okres od dnia 15 sierpnia 2017r. do dnia 4 stycznia 2018r.;
- 3). 4.443,01 zł. (cztery tysiące czterysta czterdzieści trzy złote jeden grosz) za okres od dnia 12 września 2017r. do dnia 4 stycznia 2018r.;
- 4). 4.356,02 zł. (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt sześć złotych dwa grosze) za okres od dnia 26 września 2017r. do dnia 4 stycznia 2018r.

III. umarza postępowanie, co do kwoty 20.000 zł. (dwadzieścia tysięcy złotych);

IV. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

V. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 9.572,00 zł. (dziewięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2017 r. (k. 3i nast.) strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. W. kwoty 83 098 , 19 zł. z tytułu niezapłaconych należności z faktur wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od poszczególnych kwot składających się na należność główną i za okresy szczegółowo oznaczone w pozwie na k. 3 oraz kosztami postępowania . Przedmiotowy pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu zwykłym Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że powód i pozwany prowadzą działalność gospodarczą .Powód sprzedał pozwanemu towary i wystawił faktury VAT na łączną kwotę 83 098 , 19 zł. Pozwany w dniu 24 października 2017 r. spłacił część należności wynikającej z faktury VAT (...) z dnia 26 lipca 2017 r. Zwleka on jednak ze spłatą pozostałych należności z wystawionych faktur , w związku z czym dnia 1 grudnia 2017 r. powód wezwał go do zapłaty należności wynikających ze wskazanych w pozwie faktur VAT .

Odpis pozwu wraz z odpisami załączników został stronie pozwanej doręczony w dniu 12 stycznia 2018 r. (k. 30) . Strona pozwana w określonym jej w zarządzeniu z dnia 27 grudnia 2017 r. terminie (k. 24) złożyła na piśmie odpowiedź na pozew (k. 31 i nast.). W odpowiedzi na pozew strona pozwana nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania .W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazano ,że powództwo jest bezzasadne i powinno zostać oddalone .Według strony pozwanej dokonała ona zapłaty kwot objętych pozwem i nie dała powodowi powodu do wytoczenia powództwa . Tym samym brak jest także podstaw do zasądzenia na rzecz powoda odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych

W piśmie procesowym z dnia 22 lutego 2018 r. (k. 37 i nast.) strona powodowa cofnęła powództwo co do części należności głównej - co do kwoty 20 000 zł. Od należności , co do której nastąpiło cofnięcie pozwu strona powodowa dochodziła odsetek za okresy oznaczone w powyższym piśmie procesowym podtrzymując jednocześnie roszczenia z pozwu w pozostałym zakresie . W przedmiotowym piśmie procesowym strona powodowa podtrzymała również dotychczasowe stanowisko w sprawie . W toku postępowania strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie na terminie rozprawy w dniu 30 marca 2018 r. (k. 42 i nast.) oraz w dniu 18 maja 2018 r. (k. 52 i nast.) .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność gospodarczą jako osoba prawna – spółka prawa handlowego wpisana do KRS pod numerem (...) (wydruk z KRS k. 9 , 9 v . oraz k.44 i nast.) . Strona pozwana działa natomiast jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P. K. usługi dla rolnictwa (wydruk z (...) strony pozwanej k. 10 oraz k. 23) . W ramach prowadzonej przez strony niniejszego postępowania działalności gospodarczej strony te pozostawały w stosunkach handlowych (okoliczność bezsporna między stronami) . W ramach współpracy stron pozwany nabywał od powoda towary znajdujące się w ofercie handlowej strony powodowej .Pozwany złożył stronie powodowej między innymi pisemne upoważnienie do odbioru towarów i usług z dnia 31 marca 2017 r. (k. 11) . Pierwsza z faktur objętych niniejszym pozwem nr FVH/005575/17 została wystawiona w dniu 1 czerwca 2017 r. na kwotę 10 081 , 67 zł. , kolejna nr (...) w dniu 13 czerwca 2017 r. na kwotę 1 119,30 zł. kolejna nr (...) w dniu 13 lipca 2017 r. na kwotę 4 443,01 zł. , kolejna nr (...) w dniu 26 lipca 2017 r. na kwotę 55 077,28 zł. , zaś ostatnia nr (...) w dniu 27 lipca 2017 r. na kwotę 18 982,32 zł. (faktury k. 12 i nast.) . Każda z faktur określała okres i termin jej płatności oraz sposób płatności .Faktury miały być płatne w terminie 60 dni .Na fakturach znajdowały się nieczytelne podpisy osób , które pokwitowały odbiór samej faktury albo też faktury i towarów bez zastrzeżeń . Tytułem zapłaty części należności z przedostatniej faktury pozwany uiścił na rzecz powoda kwotę 6 605,39 zł. w dniu 24 września 2017 r. (raport rozliczeń k. 19 – okoliczność niesporna między stronami) . Do zapłaty z tej faktury pozostała kwota 48 471 , 89 zł. Łączna kwota , która pozostała do zapłaty w powyższych fakturach wynosiła 83 098 , 19 zł. i była dochodzona niniejszym pozwem . Pismem z dnia 1 grudnia 2017

r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot dochodzonych pozwem (vide pisma k. 20 i nast.). Kolejne płatności ze strony pozwanego na łączną kwotę 20 000 zł. tytułem należności dochodzonych niniejszym pozwem miały miejsce w dniu 4 stycznia 2018 r. , a zatem już toku niniejszego postępowania (raport rozliczeń k. 39 , okoliczność niesporna między stronami) .

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów dołączonych przez stronę powodową do pozwu oraz do pisma procesowego z dnia 22 lutego 2018 r . Sąd Okręgowy mając na względzie cały materiał dowodowy uznał przedmiotowe dokumenty złożone do akt przez stronę powodową za dowody wiarygodne . Dowody w postaci dokumentów złożone do akt przez stronę powodową nie były w ogóle zresztą podważane przez stronę pozwaną , jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości , czy też wiarygodności , a w żadnym zakresie nie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej . Warto tu także wskazać , że strona pozwana nie wykazała , aby podjęła jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym , gdy otrzymała przedmiotowe faktury , czy też samo wezwanie do zapłaty . Skoro zatem sama pozwana nie podważała walorów dowodowych tych dokumentów , to również Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich mocy dowodowej z urzędu .

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy dopuścił także dowód osoby z przesłuchania stron . Wobec nieusprawiedliwionej nieobecności pozwanego na terminie rozprawy w dniu 18 maja 2018 r. Sąd Okręgowy przeprowadzenie tego dowodu ograniczył jednakże tylko i wyłącznie do przesłuchania strony powodowej (vide art. 302 § 1 kpc) . Członek zarządu strony powodowej – jej prezes zeznał , że oprócz płatności dokonanej w toku procesu w wysokości 20 000 zł. co do której zostało cofnięte powództwo nie miały miejsca inne płatności ze strony pozwanego (k. 53) .

Sąd Okręgowy uznał , że zeznania strony powodowej są wiarygodne i obdarzył je w całości wiarą . Zeznania te są zgodne , spójne , jak również pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu , który do akt złożyła strona powodowa . Są z tym materiałem dowodowym zbieżne i również wzajemnie się z nim uzupełniają i dlatego właśnie między innymi w ocenie Sądu Okręgowego zasługują na obdarzenie ich wiarą . Zeznania te złożone w niniejszym postępowaniu są w ocenie tutejszego Sądu w kontekście całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – wiarygodne , miarodajne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy . Dają one obraz wzajemnych rozliczeń stron . Zeznania te nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez stronę pozwaną oraz jej profesjonalnego pełnomocnika procesowego .

Do zawarcia umów pomiędzy stronami w ocenie Sądu Okręgowego doszło poprzez fakty dokonanie tj. przez zamówienie towarów oraz poprzez wydanie zakupionego towaru . Umowy , które zawarły strony w powyższy sposób miały charakter umów kupna sprzedaży . W ocenie Sądu Okręgowego zawarcie tych umów znajdowało następnie potwierdzenie właśnie w wystawianych dokumentach księgowych jakimi są faktury VAT . Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz , a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę . Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary stronie pozwanej , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność . Wykonania umów w tym zakresie przez stronę powodową strona pozwana zresztą w ogóle nie kwestionowała . Strona pozwana w powyższym zakresie nie przedstawiła także żadnych dowodów podważających to ustalenie Sądu Okręgowego . Strona ta nie wykazała jednak w żaden sposób , że sama również wykonała w całości ciężące na niej obowiązki wynikające z umów zawartych ze stroną powodową . Należy tu także wskazać , że reguła dotycząca ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie może być rozumiana w ten sposób , że zawsze , bez względu na okoliczności sprawy , ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej . Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa , to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających , jej zdaniem , oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.1982r., I CR 79/82, wyrok z 17.12.1996r., I CR 45/96) . Pozwana natomiast nie przedłożyła kontradwózków , które podważałyby wiarygodność dowodów przedstawionych przez stronę powodową i które by świadczyły , że dokonała zapłaty całej należności dochodzonej pozwem i by uczyniła to jeszcze przed wytoczeniem powództwa .

W tym miejscu należy również wskazać, że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy. Należy tu także wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowni z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W tym zatem zakresie jak wskazano powyżej Sąd Okręgowy faktury dołączone do pozwu obdarzył wiarą. To samo dotyczy także pozostałych dowodów dołączonych do akt przez stronę powodową co do których strona pozwana nie zgłosiła żadnych zarzutów co do ich wiarygodności, prawdziwości oraz co do ich mocy dowodowej. Należy tu także wskazać, że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy, rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy jako takiej, dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r., I ACr 2/93, OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r., I ACr 12/93, OSA 1993/6/42), to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach.

Z tytułu zawartych umów strona pozwana przed zamknięciem rozprawy nie zgłaszała żadnych zarzutów, w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te, do których odnosiły się zapisy zawarte w spornych fakturach. Strona pozwana nie twierdziła też, że strony dokonały innych uzgodnień w tym w zakresie terminów płatności ceny za odebrane towary niż czyniły to przedmiotowe faktury.

Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika, aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie - nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej, a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej, niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej. Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustalą terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny - wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi - nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem, gdy strony nie oznaczyły np. w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń - roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda

1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc. Nawet jednakże gdyby tak nie było, to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie zrywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego. I chociaż nie oznacza to, że roszczenie w ogóle istnieje, czy też, że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości, że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty. Przepisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego, jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie. Strona pozwana nie wykazała natomiast jak wskazano powyżej, że strona powodowa nie wykonała należycie swoich obowiązków wynikających z zawartych przez strony umów.

W związku zaspokojeniem przez pozwanego roszczeń strony powodowej w zakresie części należności głównej, w toku postępowania tj. już po wytoczeniu powództwa, strona powodowa w tym zakresie, jak wskazano powyżej cofnęła pozew. Cofnięcie pozwu w tym zakresie w ocenie Sądu Okręgowego pozostawało w zgodzie z przepisem art. 203 kpc. Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 355 § 1 kpc umorzył częściowo postępowanie wobec dokonanego cofnięcia przedmiotowego pozwu przez stronę powodową.

Mając powyższe na względzie oraz przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy zasądził natomiast od strony pozwanej na rzecz powódki całą pozostałą do zapłaty kwotę dochodzoną pozewem z tytułu należności głównej.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższych należności składających się na należność główną. Zgodnie natomiast z przepisami art. 359 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Przepis ten statuuje zatem zasadę, że obowiązek zapłaty odsetek musi mieć podstawę bądź w czynności prawnej (z reguły w umowie), bądź w ustawie, bądź też w orzeczeniu sądu lub w decyzji innego właściwego organu. (J. Gudowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia, Lexis Nexis 2013). Kodeks cywilny nie określa również pojęcia odsetek. W literaturze najczęściej rozumie się przez nie wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy (albo też innych zamiennych rzeczy ruchomych) lub za obracanie własnymi pieniędzmi w cudzym interesie. Są to odsetki zwykle, mające charakter kredytowy. Od tego rodzaju odsetek należy odróżnić odsetki za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania pieniężnego (art. 481 § 1), które można traktować jako quasi-odszkodowanie, odszkodowanie ryczałtowe czy też swoistą represję cywilną. Suma odsetek zależy od wysokości stopy procentowej, wielkości długu głównego oraz czasu trwania tego długu lub czasu opóźnienia w jego uregulowaniu. Jeżeli obowiązek płacenia odsetek nie wynika z czynności prawnej, należą się one wierzycielowi wtedy, gdy przewiduje to przepis ustawy. W kodeksie przepisem takim jest m.in. art. 481 § 1 k.c. Z powyższego wynika zatem, że przepisy art. 481 § 1 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 kc i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Wierzyciel więc, dochodząc odsetek na podstawie art. 481 kc, nie musi wykazywać swej szkody. (J. Gudowski, op.cit.). Zgodnie bowiem z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie jednak do zapisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. tj. z dnia 10 maja 2016 r. (Dz. U z roku 2016 poz. 684) jej przepisy stosuje się między innymi do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (art. 2 pkt 1 i 2). Zgodnie zaś z jej zapisem z art. 4 użyte w ustawie określenie transakcja handlowa oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Przepisy tej ustawy

w jej aktualnym brzemieniu w art. 4a stanowią nadto wprost ,że do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny . Zgodnie nadto z zapisem art. 7 ust. 1 w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

- wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

W ocenie Sądu Okręgowego przesłanki te zostały spełnione w niniejszym postępowaniu wbrew gołosłownemu zarzutowi zawartemu w odpowiedzi na pozew . Stosownie nadto do zapisu z ust. 2 termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Jeżeli ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a nie jest spełniony warunek, o którym mowa w ust. 2, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 60 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1.

Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

Strona pozwana co należy tu jeszcze raz podkreślić nie kwestionowała w przypadku przedmiotowych faktur terminów ich płatności oraz nie twierdziła ,że płatności należności objęte fakturami przypadają na inny dzień ,niż ten na który wskazały faktury i strona powodowa . W tym zakresie Sąd Okręgowy jednakże z urzędu uwzględnił ,że terminy płatności wskazane przez stronę powodową w pozwie w przypadku niektórych z faktur objętych niniejszym postępowaniem przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy. Dotyczy to faktury drugiej oraz czwartej . Stosownie natomiast do przepisu art. 115 kc w jego dotychczasowym brzmieniu obowiązującym przed zmianą Kodeksu cywilnego , jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Zgodnie z ustawą z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28 z późn. zm.) dniami wolnymi od pracy są wszystkie niedziele oraz następujące dni: 1 stycznia, 6 stycznia – Święto T., pierwszy i drugi dzień Ś. Wielkanocnych, 1 maja – Święto Pracy, 3 maja – Święto Narodowe Trzeciego Maja, pierwszy dzień Zielonych Świątek, dzień Bożego Ciała, 15 sierpnia – Wniebowzięcie Najświętszej M. P., 1 listopada – Wszystkich Świętych, 11 listopada – Narodowe Święto Niepodległości, 25 i 26 grudnia – dni Świąt Bożego Narodzenia. Przyjmowało się natomiast ,że dniami wolnymi od pracy nie są tzw. wolne soboty oraz pozostałe dni, w których praca nie jest wykonywana (uchwała SN z dnia 30 kwietnia 1976 r., III CZP 21/76, OSNC 1976, nr 10, poz. 208; uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03, OSNC 2004, nr 1, poz. 1). O dniu ustawowo wolnym od pracy można było bowiem mówić jedynie w odniesieniu do takich dni, które zostały uznane za wolne przepisem ustawy, a uregulowanie to ma walor powszechności, a nie ogranicza się do określonych zakładów pracy lub oznaczonych grup pracowników. Soboty nie charakteryzowały się takimi cechami, gdyż jako dni wolne nie miały charakteru powszechnego, chociaż obejmowały wiele grup pracowników i wiele zakładów pracy. Po zmianie tego przepisu od roku 2017 r. zyskał on jednak nowe brzemienie . Stosownie zaś do aktualnego brzmienia tego przepisu jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. Przepis art. 115 kc w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16.12.2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2255), która weszła w życie 1.01.2017 r., stosuje się jednakże tylko i wyłącznie do terminów, które nie upłynęły przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej .

Przepis artykułu 115 k.c. ma zatem zastosowanie do terminów, które określają ramy czasowe wykonania jakiejś czynności, np. termin na zapłatę należności z faktury , która uznawana jest jednocześnie za wezwania do zapłaty jeżeli spełnia wszystkie wymogi przewidziane dla wezwania .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w przypadku roszczeń strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności dochodzonych przedmiotowym pozwem w przypadku tych należności, co do których terminy ich płatności oznaczony przez stronę powodową przypadają na dzień oznaczony w powyższym przepisie uznał, że termin ten upływał w dniu oznaczonym przez ustawodawcę i nie mógł zakończyć się on w terminie zapłaty należności wynikających z poszczególnych faktur. Mając to na względzie Sąd Okręgowy oddalił roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od tych należności na okres wcześniejszy oznaczony w pozwie, który obejmował w tym przypadku również dni wyłączone przez ustawodawcę powyższym przepisem, zasądzając należne odsetki od terminów ustalonych zgodnych z tym przepisem i oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Odsetki od pozostałych należności zostały zasądzone przez Sąd Okręgowy za okresy zgodnie z żądaniem pozwu.

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc). Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Zarówno w doktrynie jak i w judykaturze powszechnie przyjmuje się, że zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażona w powyższym przepisie oznacza, że strona, która przegrała sprawę, jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Co do zasady przegrywającym proces jest zatem powód, którego żądanie nie zostało uwzględnione lub pozwany, którego obrona okazała się nieskuteczna, bez względu na to, czy strona uległa co do istoty, czy też formalnie, np. przez odrzucenie pozwu, i bez względu na to, czy doszło do tego z winy strony przegrywającej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 listopada 2010 r., III PZ 5/10, LEX nr 686071, oraz z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 146/11, LEX nr 1147818). Za stronę przegrywającą sprawę uważa się również pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, LEX nr 8642). Także cofnięcie pozwu czy środka zaskarżenia traktowane jest jako przegranie sprawy z wyjątkiem sytuacji, gdy cofnięcie wywołane jest zaspokojeniem roszczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 lutego 2001 r., II UKN 14/01, OSNAPiUS 2002, nr 20, poz. 504; z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 97/00, OSNAPiUS 2002, nr 1, poz. 4; z dnia 14 maja 1966 r., I PZ 30/66, LEX nr 5988; z dnia 27 sierpnia 1962 r., II CZ 103/62, OSNCP 1963, nr 7-8, poz. 171; z dnia 11 grudnia 2009 r., V CZ 58/09, LEX nr 551159; z dnia 7 marca 2013 r., IV CZ 8/13, LEX nr 1318484; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II CZ 208/11, LEX nr 1214570; oraz uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 21 lutego 2002 r., I PKN 932/00, OSNP 2004, nr 4, poz. 63; z dnia 8 lutego 2012 r., V CZ 109/11, LEX nr 1147814). Mając powyższe na względzie za stronę przegrywającą w niniejszym przypadku w tym zakresie należy zatem uznać stronę pozwaną. Strona pozwana częściowo zaspokoila bowiem roszczenie powodowej spółki już po wytoczeniu powództwa, chociaż całość z zapłaconej częściowo należności została uiszczona jeszcze przed doręczeniem stronie pozwanej odpisu pozwu wraz z odpisami załączników.

Zgodnie zaś z przepisem art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W przedmiotowym przypadku, jak wynika z powyższego powód uległ nieznacznie co do swoich roszczeń i to tylko i wyłącznie w zakresie części roszczenia ubocznego dochodzonego obok należności głównej - odsetek (w zakresie terminów ich wymagalności) dlatego też całością kosztów Sąd Okręgowy obciążył stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu nie znalazł także podstaw aby orzec o kosztach postępowania na podstawie przepisu art. 101 kpc czy art. 102 kpc.

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej , jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 , poz. 1800 z późn. zm) obowiązującego w dacie wytoczenia powództwa . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składała się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa jej pełnomocnikowi procesowemu .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .